

Predlog

— Sodba Sodišča Evropske unije z dne 16. decembra 2010 v zadevi T-286/08 naj se razveljavi.

— Predlogom, predloženim na prvi stopnji, naj se ugotovi.

— Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) naj se naloži plačilo stroškov postopka.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Splošno sodišče naj bi napačno ugotovilo, da naj bi prijava znaka „Hallux“ za „ortopedske izdelke“ in „obutev“ na podlagi člena 7(1)(c) Uredbe št. 40/94 spadala med absolutne razloge za zavrnitev. Nemogoče naj bi bilo ugotoviti, zakaj je Splošno sodišče, v nasprotju s trditvami tožeče stranke, sledilo utemeljivi Uradu in na podlagi tega sklepalo, da naj bi bil „hallux“ latinsko poimenovanje za nožni palec, običajna okrajšava za „hallux valgus“, deformacijo nožnega palca. S to metodo Splošnega sodišča naj se ni upoštevalo pomena načela preiskave *ex proprio motu* in naj bi se poleg tega kršila obveznost obrazložitve.

Poleg tega naj bi Splošno sodišče napačno opredelilo izdelke in kategorije izdelkov. Ker naj bi bil pojem „ortopedski izdelek“ zelo širok in naj bi zadostovalo, da naj bi absolutni razlog za zavrnitev veljal za del proizvoda, bi si lahko Urad, če bi želel, zamislil veliko vrst proizvodov, da bi zavrnil registracijo določene vrste proizvodov. Tega naj Splošno sodišče ne bi upoštevalo.

Splošno sodišče naj bi v zvezi z obutvijo napačno izhajalo iz dejstva, da naj bi obstajala kategorija proizvodov „udobna obutev“. Dejansko naj ne bi bilo nikakršne razlike med splošno obutvijo in tako imenovano udobno obutvijo.

Poleg tega naj bi se Splošno sodišče pri opredelitvi upoštevne javnosti v zvezi z „ortopedskimi izdelki“ in „obutvijo“ oprlo na neustrezne preudarke. Po mnenju tožeče stranke je treba opredeliti povprečnega potrošnika. Povprečni potrošnik pa naj ne bi poznal latinskega jezika niti boleznih stopal hallux valgus. Znamke „Hallux“ naj zato ne bi bilo mogoče razumeti kot opisne.

Nazadnje naj bi Splošno sodišče kršilo tudi člen 7(1)(b) Uredbe št. 40/94 s tem, da ni preizkusilo znaka „Hallux“ na podlagi te določbe.

Pritožba, ki jo je E.ON Energie AG vložila 25. februarja 2011 zoper sodbo Splošnega sodišča (osmi senat) z dne 15. decembra 2010 v zadevi T-141/08, E.ON Energie AG proti Komisiji

(Zadeva C-89/11 P)

(2011/C 152/20)

Jezik postopka: nemščina

Stranki

Pritožnica: E.ON Energie AG (zastopniki: A. Röhling, F. Dietrich in R. Pfromm, odvetniki)

Druga stranka v postopku: Evropska komisija

Predlog

— Izpodbijana sodba Splošnega sodišča naj se razveljavi in Odločba druge stranke v postopku C(2008) 377 konč. z dne 30. januarja 2008 v zadevi COMP/B-1/39.326, ki je bila pritožnici vročena 6. februarja 2008, naj se razglasi za nično;

— Podredno, izpodbijana sodba in zgoraj navedena odločba naj se razveljavi oziroma razglasi za nično v delu, v katerem je

(a) pritožnici naložena globa,

(b) pritožnici naloženo plačilo stroškov,

— in naj se ugotovi predlogom pritožnice na prvi stopnji;

— še podredneje, izpodbijana sodba Splošnega sodišča naj se razveljavi in zadeva vrne Splošnemu sodišču;

— stroški postopka naj se naložijo drugi stranki v postopku.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožnica nasprotuje izpodbijani odločbi Splošnega sodišča s predlogom, naj se ta razveljavi in odločba druge stranke v postopku C(2008) 377 konč. z dne 30. januarja 2008 v zadevi COMP/B-1/39.326 razglasi za nično. S sodbo je bila potrjena odločba o globi druge stranke v postopku, v kateri se je pritožnici očitilo, da je prelomila pečat, ki ga je v skladu s členom 20 (2) (d) Uredbe (ES) št. 1/2003 namestil eden od pooblaščenecv druge stranke v postopku in da je s tem „najmanj iz malomarnosti“ kršila člen 23 (1) (e) Uredbe 1/2003. Pritožnica je v obrazložitve svoje pritožbe navedla šest pritožbenih razlogov:

1. Pritožnica Splošnemu sodišču najprej očita, da je napačno uporabilo pravo pri porazdelitvi dokaznega bremena in da je zato kršilo načelo domneve nedolžnosti in načelo odločanja prava Skupnosti *in dubio pro reo*. Splošno sodišče naj zlasti ne bi upoštevalo dejstva, da dokaz v (nesporni) obliki pečata, nameščenega preko njegovega *Shelf Life* (roka uporabnosti) ne pomeni „dovolj natančnega“ dokaza za obstoj kršitve.

2. Pritožnica z drugim pritožbenim razlogom zatrjuje, da je Splošno sodišče kršilo obveznost obrazložitve s tem, da je opravilo pravno napačno kvalifikacijo. Splošno sodišče naj v okviru obrnjenega dokaznega bremena ne bi spoštovalo

merila „prerekanja“ dokazne vrednosti pečata, ki ga je v izhodišču postavilo samo, s tem, da je naknadno, v okviru pravne kvalifikacije, zahtevalo obstoj neposredne „vzročne zveze“ med prekoračitvijo roka uporabnosti pečata in nastankom lažne pozitivne reakcije.

3. Pritožnica s tretjim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je izkrivilo dokaze in s tem kršilo zakon logike, splošno načelo pravne države ter ponovno obveznost obrazložitve, ki zavezuje Splošno sodišče. V zvezi s tem pritožnica zlasti navaja, da Splošno sodišče dokaz, ki vključuje „zapisnik o namestitvi pečata“, presoja na podlagi predpostavke, da bo štel za *zadosten dokaz zakonite namestitve* pečata, pri čemer gre za razlago, ki je iz njega ni mogoče izpeljati.
4. Pritožnica s četrtem pritožbenim razlogom navaja dodatno pomanjkanje obrazložitve sodbe, povezano s kršitvijo zakona logike. Splošno sodišče naj bi na podlagi delovanja pečatov, uporabljenih pri drugih pečatenjih v zgradbi pritožnice, prišlo do nelogičnega sklepa tudi glede delovanja spornega pečata.
5. Pritožnica s petim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je kršilo pravila pravilnega postopka izvedbe dokazov, zakone logike ter temeljno načelo *in dubio pro reo*. Splošno sodišče naj bi zlasti pravno napačno menilo, da je bila trditev pritožnice v zvezi s stanjem napisa „VOID“ na okviru vrat neupoštevna in naj s kršitvijo pravilnega postopka izvedbe dokazov v zvezi s tem ne bi odredilo preiskave.
6. Pritožnica s šestim pritožbenim razlogom nazadnje Splošnemu sodišču očita, da je kršilo pravo s ponovno kršitvijo pravilnega postopka izvedbe dokazov in načela sorazmernosti kot načelo pravne države v okviru določitve globe. Splošno sodišče naj ne bi upoštevalo olajševalne okoliščine, da je bila sama druga stranka v postopku vzrok za stanje, ki ga na dan preiskave ni bilo več mogoče pojasniti. Poleg tega naj bi Splošno sodišče v zvezi z obsegom vpliva na varovano dobrino napačno uporabilo pravo, ker ni pridobilo dokaza o odprtju vrat, ki je pomembno vprašanje za opredelitev *teže kršitve* in s tem za določitev globe.

Pritožba, ki jo je družba August Storck KG vložila 1. marca 2011 zoper sodbo Splošnega sodišča (prvi senat) z dne 17. decembra 2010 v zadevi T-13/09, August Storck KG proti Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli)

(Zadeva C-96/11 P)

(2011/C 152/21)

Jezik postopka: nemščina

Stranki

Pritožnica: August Storck KG (zastopniki: T. Reher, P. Goldebaum, I. Rohr in T. Melchert, odvetniki)

Druga stranka v postopku: Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli)

Predlog

Pritožnica Sodišču predlaga:

- naj sodbo, ki se izpodbija s pritožbo, razveljavi;
- primarno, naj dokončno odloči o zadevi tako, da ugotovi predlogom, predloženim na prvi stopnji, podredno, naj zadevo vrne v odločanje Splošnemu sodišču;
- naj UUNT naloži plačilo stroškov.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Ta pritožba je vložena zoper sodbo Splošnega sodišča, s katero je bila zavrnjena tožba pritožnice za razveljavitev odločbe četrtega odbora za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (UUNT) z dne 12. novembra 2008, s katero je bila zavrnjena njegova zahteva za registracijo tridimenzionalnega znaka, ki predstavlja miš iz čokolade.

Pritožnica navaja te tri pritožbene razloge:

I. Kršitev člena 7(1)(b) Uredbe o znamki Skupnosti

1. Splošno sodišče naj bi pojem razlikovalnega učinka v več ozirih napačno presojalo, s čimer naj bi napačno uporabilo člen 7(1)(b) Uredbe o znamki Skupnosti in prijavljeni znamki nepravilno odreklo svojstven razlikovalni učinek.
2. Splošno sodišče naj bi napačno uporabilo pravo s tem, da je prijavljeno znamko presojalo glede na sodno prakso o oblikovnih znamkah brez grafičnih ali besednih elementov, čeprav prijavljena znamka vsebuje grafični element v obliki ploskega reliefa. Znamka naj bi se praviloma morala presojati na podlagi načel, ki veljajo za figurativne znamke.
3. Sodišče naj bi napačno presodilo okoliščino, da lahko oblika proizvoda poleg cilja označevanja uresničuje tudi druge cilje, kot je na primer estetski cilj, ne da bi to škodilo svojstvenemu razlikovalnemu učinku oblikovne znamke.
4. Splošno sodišče naj bi „običajno ne“ razlagalo kot „neobičajno“ in s tem izključilo, da bi potrošnik na področju sladkarij, ki je že vaje oblikovnih znamk, ki so podobne prijavljeni znamki, prijavljeno znamko zaznal kot tako, ki ima razlikovalni učinek. Tako naj bi Splošno sodišče napačno presodilo pomen oblike proizvodov za označevanje blaga na trgu sladkarij, ki je upošteven v tej zadevi, in zato nepravilno uporabilo merilo za presojo razlikovalnega učinka oblikovnih znamk na področju sladkarij, če take oblikovne znamke posnemajo živali in/ali druga živa bitja oziroma kombinacijo elementov različnih živih bitij.